

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem 143 00 Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy** se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2009 č.j. 678/2009-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 21.8.2009 č.j. 678/2009-160-SPR/3 s e z r u š u j e a v ě c s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč k rukám jeho právního zástupce do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, č. j. MHMP 415311/2009 ze dne 13.5.2009, jímž Magistrát hl. m. Prahy uložil žalobci pokutu ve výši 1.500,- Kč za přestupky spočívající v opakovaném porušování § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále zákon o silničním provozu), jehož se žalobce dopustil tím, že ve dnech 31.12.2008, 1.1.2009, 2.1.2009 a 4.1.2009 opakovaně zastavil na vyhrazeném parkovišti

dopravní značkou IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s vozidlem, pro které nebylo parkoviště vyhrazeno, a stál na něm po dobu delší než přípustné tři minuty.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vydané v rozporu se zákonem a neodůvodněné. Dle jeho názoru byl zkrácen na svých právech jak napadeným rozhodnutím, tak v důsledku vad předcházejícího řízení. Žalobce namítal, že žalovaný nezhojil vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že Magistrát hl. m. Prahy, který rozhodl o přestupcích žalobce, aniž by řízení nich sloučil ke společnému projednání s řízením o dalších přestupcích téhož pachatele. Všechny přestupky téhož pachatele řešil tentýž věcně a místně příslušný správní orgán Magistrát hl. m. Prahy a rozhodnutí o nich vydal během dvou dnů 12. a 13.5.2009. Všechna skutková jednání se přitom měla stát v období od 13.12.2008 do 4.1.2009, dvě z nich postihovaná každé v jiném řízení se měla odehrát tentýž den 31.12.2008. Správní orgán o nich rozhodoval pod č.j. ve dvou oddělených přestupkových řízeních, a to pod č.j. MHMP 415311/2009 a pod č.j. MHMP 406704/2009. Všechny tyto přestupky spolu skutkově souvisely a k jejich projednání byl věcně a místně příslušný stejný správní orgán, povinnost projednat je společně proto pro správní orgán vyplývá ze zákona (§ 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Nespojením řízení pak došlo při vyměření sankcí k nepřipustnému překročení sazby a k nedůvodnému uložení povinnosti uhradit dvakrát náklady řízení.

Žalobce dále namítal, že bylo rozhodnuto na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a správní orgány se snažily přenést důkazní břemeno stran doby stání na parkovišti na žalobce. Bylo vycházeno pouze z úředního záznamu Městské policie hl. m. Prahy, kde jsou uvedeny nepravdivé údaje stran doby zastavení vozidla. Správní orgán I. stupně přiznal, že existují rozpory mezi časovými údaji v tomto úředním záznamu oproti časovým údajům v kamerovém systému. Žalobce uvedl, že déle než přípustnou dobu stál na vyhrazeném parkovacím stání z důvodu sepisování oznámení o přestupku, nikoli tedy ze své svobodné vůle. Žalobce uvedl, že žalovaný tvrzení v napadeném rozhodnutí, že považuje požadovanou kalibraci časomíry za nadbytečnou a tento požadavek za bezpředmětný a účelový, žalovaný nijak neodůvodnil a tvrzení o účelovosti nevysvětluje ani neodstraňuje nesrovnalosti v časových údajích a v úředním záznamu Městské policie hl. m. Prahy oproti kamerovému systému.

Žalobce uvedl, že nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že bylo konstatováno, že vzhledem k četnosti žalobcova jednání se jednalo o jednání úmyslné s vědomím, že porušuje povinnost vyplývající z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. Žalobce je toho názoru, že není zřejmé, jak souvisí četnost popisovaného jednání s jeho úmyslem či vědomím porušovat povinnosti, jak dovozuje žalovaný. Z četnosti tohoto jednání žalobce by bylo lze naopak dovodit jeho přesvědčení o oprávněnosti takového počínání. Žalobce proto považuje závěr, který učinil žalovaný, o úmyslném vědomém porušování povinnosti žalobcem za nepřezkoumatelný. Žalobcovo přesvědčení o oprávněnosti jeho jednání dokládá i opakovaně vyjádřený protest proti systému parkovacích stání taxislужby. Tento systém žalobci znemožňuje svobodný výkon podnikání, k němuž splňuje všechny zákonné podmínky, a tento systém ohrožuje hospodářskou soutěž v této oblasti. Žalobce je držitelem platného oprávnění k provozování taxislужby, avšak zmiňovanou právní úpravou taxistanovišť a jejich správci je na něj kladeno další neodůvodněné břemeno – povinnost platit měsíčně správci taxistanoviště značnou finanční částku, která nemá oporu v zákoně. Žalobce stejně jako jiní řidiči taxi jsou takto nuceni buď za nemalý poplatek využít tzv. správcovských stanovišť – taxistanovišť tohoto správce, jemuž poplatek platí, anebo jsou diskriminováni oproti svým kolegům, kteří těchto stanovišť využívají. Žalobce nesouhlasí

s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení, neboť s ohledem na uvedené skutečnosti má za to, že řízení nevyvolal porušením své právní povinnosti.

Z uvedených důvodů navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení před soudem.

K podané žalobě se vyjádřil žalovaný a shrnul v tomto vyjádření průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení. Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že se správní orgány obou stupňů snaží konstruovat jakousi výjimku z ust. § 57 zákona o přestupcích, které se týká společného řízení. Současná právní úprava výslovně neřeší, do jakého okamžiku je možno považovat přestupky za sbíhající se. Na tomto místě nezbyvá než zopakovat to, co je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle mínění žalovaného není v rozporu se zákonem jsou-li do společného řízení o přestupku zahrnuty vždy jen skutky, kterých se osoba podezřelá z přestupku dopustila do okamžiku, kdy proti ní bylo zahájeno řízení o přestupku, respektive s ohledem na reálnou možnost posoudit nově došlá podání byla vypravena písemnost, kterou bylo řízení zahajováno. K takové interpretaci se přiklání i odborná literatura (viz např. Červený Z. – Šlauf V., Přestupkové právo, Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů. 14. aktualizované vydání Praha – Linde, a.s. 2007, str. 132). nemůže obstát výklad., podle kterého by správní orgán I. stupně musel neustále slučovat do již zahájeného řízení o přestupku další nové přestupky. Žalobce se opakovaně zjevně úmyslně dopouštěl porušování ust. § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a dopouštěl se tak stále stejného přestupku. Pokud by správní orgán I. stupně neustále slučoval řízení o dalších oznámených přestupcích do již zahájeného řízení, vyústilo by to nakonec do situace, kdy by některé z přestupků nemohly být z důvodu zániku odpovědnosti projednány. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkanou vadou netrpí. Pokud jde o uloženou sankci, byla vyměřena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. Nižší pokutu nelze s ohledem na znění § 22 odst. 9 zákona o přestupcích uložit a ve smyslu odst. 12 téhož paragrafu nelze od uložení sankce upustit. Sankce byla rovněž dodržena za dodržení podmínek stanovených v § 12 zákona o přestupcích a její uložení nezakládá nepřijatelný zásah do žalobcových práv. Žalovaný rovněž odmítl žalobcův poukaz na rozhodování v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Rozhodnutí Ministerstva dopravy v obdobné věci nelze pro daný případ zohlednit, protože v dotyčné věci byla jednotlivá řízení zahajována a rozhodnutí správního orgánu I. stupně přijímána bez hledu na plynutí času, zatímco ve věci napadené žalobou k takové situaci nedošlo.

Tvrzení žalobce, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, nemá oporu ve spise. Jednotlivé přestupky byly strážníkem Městské policie hl. m. Prahy řádně sepsány ve formě oznámení o přestupku, v němž chybí vyjádření žalobce, neboť ten se vyjádřil odmítl. Žalovaný v odvolacím řízení zhlédl i záznamy kamerového systému a na základě těchto záběrů dospěl k nepochybnému přesvědčení, že žalobce zastavil a stál na vyhrazeném parkovišti opakovaně, vždy bezdůvodně a neoprávněně po dobu delší než tři minuty. Oznámení o přestupku bylo sepsáno vždy až po uplynutí této doby. O přesnosti a spolehlivosti měření času městským kamerovým systémem nemá žalovaný důvod pochybovat. Z vyjádření společnosti zajišťující správu kamerového systému, které je součástí spisové dokumentace, je zaznamenávání času naprosto přesné a pro potřeby prokázání rozhodné doby stání vozidla na vyhrazeném parkovišti plně postačující. Žalobce svou argumentaci zpochybňující přesnost měření času ničím nepodložil. Pakliže ji tedy žalovaný ve svém rozhodnutí odmítl jako zjevně účelovou a bezpředmětnou, byl takový postup namístě.

K námitce žalobce týkající se hodnocení provedeného žalovaným v napadeném rozhodnutí, kdy hodnotil jednání žalobce jako úmyslné porušování povinnosti, žalovaný uvedl, že k tomuto závěru má dost podkladů. Poukázal zejména na to, že žalobce sám uvádí, že proti systému parkovacích stanovišť taxislužby protestuje. Bylo mu tedy známo, že jeho vozidlo není vozidlem, které může předmětné parkovací stání používat. Žalobce si musel být vědom protiprávnosti svého jednání už i s ohledem na opakované sepisování oznámení o přestupku. Povinností žalobce jako držitele řidičského oprávnění bylo nepochybně znát předmětné ustanovení, jehož porušování se opakovaně dopouštěl, tedy § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého je zakázáno zastavit a stát na místě vyhrazeném pro jiná vozidla, nejde-li o případ zastavení, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popř. neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. K žalobcovým výhradám k systému parkovacích stanovišť uvedl, že tato problematika není v jeho kompetenci, proto se k této námitce nevyjádřil. Podstatné v dané věci je, že předmětné parkovací místo byla označeno příslušnou dopravní značkou, kterou byl žalobce jako řidič motorového vozidla povinen respektovat. Pokud žalobce namítal, že se necítí být povinen hradit náklady správního řízení, které nevyvolal porušením právní povinnosti, poukázal žalovaný na to, že řízení právě bylo vyvoláno porušením žalobcovy povinnosti a žalobce byl uznán vinným z přestupku. Povinnost uhradit náklady řízení mu tak byla uložena v souladu s právním předpisy.

Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve zjistil, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Na základě toho pak následně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Oba účastníci souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce předně namítal, že nesloučením řízení o všech jeho projednávaných přestupcích, ačkoli byl správní orgán ze zákona povinen vést o všech těchto přestupcích společné řízení, došlo při výměře sankce k nepřipustnému překročení sazby a neodůvodněné povinnost hradit vícekrát náklady řízení.

Společné řízení je upraveno v § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle něž jestliže se pachatel dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení, jedinými podmínkami, které pro vedení společného řízení zákon stanoví, tedy je, aby se jednalo o přestupky téhož žalobce a aby o nich rozhodoval tentýž – věcně, místě a funkčně příslušný – správní orgán. Společné projednání přestupků téhož pachatele je tedy ze zákona povinné u všech přestupků, o nichž ještě nebylo rozhodnuto (tedy u těch, které ještě nebyly projednány).

V projednávané věci sp. zn. S – MHMP 146453/2009, u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Ca 25/2009, se měl uvedeného jednání žalobce dopustit dne 31.12.2008 v době od 15:25:10 hodin do 15:30:00 hodin a dne 1.1.2009 v době od 13:52:45 hodin do 14:01:44 hodin a dne

2.1.2009 v době od 11:19:20 hodin do 11:26:35 hodin a dne 4.1.2009 v době od 12:32:40 hodin do 12:43:07 hodin. V související věci sp. zn. S – MHMP 98714/2009 (u zdejšího soudu pod sp. zn. 4Ca 24/2009) se měl žalobce dopustit předmětného jednání dne 13.12.2008 v době od 10:32:39 hodin do 10:55:31 hodin, a dne 27.12.2008 v době od 16:36:13 hodin do 16:46:00 hodin a dne 30.12.2008 v době od 17:20:21 hodin do 17:25:19 hodin a dne 31.12.2008 v době od 17:03:10 hodin do 17:07:15 hodin. Ve společném řízení byly projednány vždy ty přestupky vedené u zdejšího soudu pod jednou spisovou značkou, nikoli však všechny tyto přestupky pospolu, jak požaduje žalobce. Ve všech řízeních byl věcně, místně a funkčně příslušným správním orgánem Magistrát hl. m. Prahy.

Ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ca 24/2009 byl vydán příkaz k uložení pokuty Magistrátem hl. m. Prahy dne 3.2.2009 pod sp. zn. S – MHMP 123791/2009 za přestupky, kterých se žalobce dopustil dne 30.12.2008 a 31.12.2008, dále byl vydán příkaz o uložení pokuty dne 2.2.2009 pod sp. zn. S – MHMP 111269/2009 za přestupek, jehož se měl dopustit dne 27.12.2008 a dále byl vydán příkaz k uložení pokuty dne 29.1.2009 pod sp. zn. S – MHMP 98714/2009 ve věci přestupku, jehož se žalobce měl dopustit dne 13.12.2008. Proti těmto příkazům vznesl žalobce odpor. Dne 9.3.2009 správní orgán I. stupně vydal usnesení o sloučení přestupků vedených pod shora uvedenými spisovými značkami s tím, že budou řešeny pod sp. zn. S – MHMP 98714/2009. Pod touto sp. zn. bylo pak v řízení pokračováno.

Ve věcech vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Ca 25/2009 byl dne 4.2.2009 pod sp. zn. S – MHMP 146453/2009 vydán příkaz o uložení pokuty ve věci přestupku, jehož se žalobce měl dopustit 31.12.2008 a 1.1.2009. Dne 5.2.2009 vydal správní orgán I. stupně příkaz o uložení pokuty pod sp.zn. S – MHMP 148693/2009 ve věci přestupku ze dne 2.1.2009. Dne 6.2.2009 vydal tento správní orgán pod sp.zn. S – MHMP 153337/2009 příkaz o uložení pokuty ve věci přestupku ze dne 4.1.2009. Usnesením ze dne 10.3.2009 správní orgán I.stupně rozhodl o sloučení přestupků vedených pod shora uvedenými spisovými značkami ke společnému řízení pod sp. zn. S – MHMP 146453/2009.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně vedl řízení o předmětných přestupcích po určitou dobu, která činila přibližně tři měsíce, souběžně. Podmínky stanovené v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích pro vedení společného řízení tak byly formálně splněny.

K argumentu žalovaného, že nemůže obstát výklad, dle kterého by správní orgán I. stupně musel slučovat do již zahájeného řízení o přestupku stále nové přestupky, které obviněný spáchal a hrozilo by tak, že by některé přestupky nemohl by být nakonec projednány z důvodu zániku odpovědnosti, soud konstatuje, že možnost zprostit se povinnosti projednat příslušné přestupky ve společném řízení pro správní orgán nastane právě až v takovém případě, kdy toto nebezpečí skutečně objektivně hrozí. Poslední se shora uvedených jednání je však datováno dnem 4.1.2009, zatímco rozhodnutí o přestupku žalovaný vydal v obou případech až ve druhé polovině srpna. Soud tedy argumentaci žalovaného, že by v případě projednání ve společném řízení hrozilo v důsledku připojování stále dalších přestupků žalobce nebezpečí zániku odpovědnosti za některé z nich, nepovažuje v projednávané věci za opodstatněnou a přiléhající situaci.

Soud nicméně odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu (dále NSS) obsažený v rozsudku ze dne 18.6.2009 č.j. 1 As 28/2009-62 zveřejněný pod č. 2248/2011 Sb. NSS, dle něž je ust. § 57 odst. 1 zákona o přestupcích pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění ust. § 12 dost. 2 téhož zákona, jež zakotvuje pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb, tedy v tom, že přísnější trest

pohlcuje trest mírnější. Samotné porušení povinnosti obsažené v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích tedy nepředstavuje vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí, jestliže správní orgán uplatnil princip absorpce.

NSS v tomto rozsudku konstatoval, že: „*Úprava zákona o přestupcích ve vztahu k trestání jejich souběhu je však na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Zejména pak neřeší moment, do kdy je přestupky možno považovat za sbíhající se (podle § 35 odst. 2 tr. zák. je pro trestné činy tímto mezníkem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu I. stupně), jakož i důsledky, není-li z jakýchkoli důvodů vedeno společné řízení. Při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se proto přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu.* “

Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem I. stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (srov. Šámal – Púry – Rizman p.r.: Trestní zákon. Komentář. I.díl 6, doplněné a přepracované vydání C.H.Beck Praha, 2004, str. 26). Při postihu souběhu trestných činů se pak dle § 35 zákona č. 140/1960 Sb., tr. zák., (dále též „předchozí trestní zákon“), ukládá úhrnný nebo souhrnný trest, přičemž tyto tresty „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu.“ (tamtéž str. 301). Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení či nikoli. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.

NSS v citovaném rozsudku uzavírá, že: „*Nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.* “

V případech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Ca 24/2009 a 4 Ca 25/2009 se jednalo o sbíhající se přestupky, o nichž se nevedlo společné řízení, ač pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky. Při posouzení, jestli má tato vada řízení za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí je proto třeba zkoumat, zda došlo v napadeném rozhodnutí k uplatnění zásady absorpce.

Žalobce byl v obou těchto řízeních uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč, tedy v dolní části zákonné sazby, a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Pakliže

by správní orgán splnil svou zákonnou povinnost a projednal všechny uvedené přestupky v jednom řízení, nejvyšší možná pokuta, kterou by mohl žalobci udělit, by činila 2.500,- Kč. Tím, že tuto povinnost porušil, uložil žalobci oběma rozhodnutími pokutu v celkové výši 3.000,- Kč, a povinnost nahradit náklady řízení paušálními částkami v celkové výši 2.000,- Kč. Tento postup je v rozporu s uvedeným principem absorpce, poněvadž nijak nezohledňuje skutečnost, že se pachatel dopustil dalšího přestupku, aniž byl varován odsuzujícím rozhodnutím týkajícím se dřívějšího přestupku. Za takové rozhodnutí nelze považovat příkaz, proti němuž podal žalobce odpor, neboť tento příkaz nenabyl právní moci (srov. rovněž Drašík Antonín: Ukládání trestněprávních sankcí / trestání dospělých /. In: Jiří Jelínek a kolektiv, Trestní právo hmotné, Obecná část, Zvláštní část, I. vydání Linde Praha a.s.Praha, 2005, str. 369 a násl.). Správní orgány obou stupňů se ostatně uplatněním zásady absorpce při rozhodování o trestu nijak nezabývaly ani v odůvodnění svých rozhodnutí.

Nad rámec nezbytného odůvodnění soud pro úplnost uvádí, že rozhodný okamžik pro uplatnění zásady absorpce při ukládání sankce se určuje rozdílně, než v případě posuzování, zda se v daném případě jedná o pokračující přestupek nebo nikoli. K naposled uvedenému případu NSS v rozsudku ze dne 15.8.2012 č.j. 1 As 49/2012-33 judikoval, že rozhodným okamžikem je dle § 12 odst. 11 zákona č. 141/1960 Sb., trestní řád, sdělení obvinění a v řízení o přestupku analogicky první procesní úkon správního orgánu dle zákona o přestupcích. Uvedený rozdíl je dán odlišnou zákonnou úpravou (srov. ust. § 35 odst. 2 předchozího trestního zákona a ust. § 12 odst. 11 tr. řádu) vyjadřující odlišný účel předmětných ustanovení, kdy v případě posouzení, zda se jedná o pokračování v nedovoleném jednání, je rozhodné, zda osoba dopouštějící se nedovoleného jednání obdržela jakékoli formalizování varování ohledně jeho skutku, zatímco pro uplatnění zásady absorpce při ukládání sankce je rozhodné, zda již byl vyhlášen odsuzující rozsudek (rozhodnutí o přestupku) s předcházejícími zákonem stanovenými procesními zárukami zjištění skutkového stavu.

V projednávané věci, kdy je pro všechny sbíhající se přestupky zákonem stanovena horní hranice trestu ve stejné výši by přihlédnutí k principu absorpce nemohlo mít za následek překročení této horní hranic. Jinak by soud věc posoudil, jestliže by např. správní orgán sice všechny přestupky ve společném řízení neprojednal, avšak u dalších rozhodnutí by zmínil rozhodnutí dříve vydané a nově uložená sankce by představovala pouze jisté navýšení sankce uložené předchozím rozhodnutím, avšak stále v mezích ust. § 12 odst. 2 o přestupcích, tedy do celkové výše 2.500,- Kč.

Obdobně soud posoudil opakovaně uloženou povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč, jestliže správní orgán porušil svou povinnost projednat všechny přestupky ve společném řízení, nemůže následně po osobě, které uložil trest, opětovně požadovat náhradu nákladů řízení. V takovém případě mohl správní orgán např. upustit od povinnosti nahradit náklady řízení dle § 79 odst. 3 zákona o přestupcích z důvodu zvláštního zřetele hodného, přičemž tímto důvodem by byla skutečnost, že náklady již jednou uloženy byly a jelikož mělo být dle zákona vedeno společné řízení, nelze je opětovně uložit (srov. Potměšil J., Sporné přestupkové judikáty Nejvyššího správního soudu II. 12.7.2010 http://prestupky.blokspot.com/2010/07/sporne-prestupkove-judikaty-nejvyssiho_12.html).

Soud tedy uzavírá, že se správní orgán, jak vyplývá z výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí, při určování výše sankce neřídil zásadou absorpce a uložil žalobci vyšší sankci, než umožňuje zákon.

Žalobce dále namítal, že správní orgány rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dle žalobce při zjišťování skutkového stavu vycházel pouze z oznámení Městské policie hl. m. Prahy, v nichž jsou uvedeny nepravdivé údaje stran doby zastavení vozidla. Sám správní orgán I. stupně přiznal, že existují rozpory mezi časovými údaji v tomto úředním záznamu oproti údajům v kamerovém systému. Zjištěný skutkový stav tak nebyl prokázán a existují důvodné pochybnosti o tom, že se stal tak, jak je správními orgány tvrzeno.

Soud po prostudování spisového materiálu konstatoval, že správní orgány obou stupňů nevycházely pouze z oznámení Městské policie hl. m. Prahy, nýbrž je porovnaly s obrazovými záznamy kamerového systému. Správní orgán I. stupně na podkladě tohoto šetření konstatoval, že tvrzení žalobce, že na uvedeném místě stál déle než tři minuty právě z důvodu kontroly hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, bylo vyvráceno provedenými důkazními prostředky, a to obrazovými záznamy z Městského kamerového systému (MKS). Na těchto záznamech je zaznamenán příjezd žalobce, který zastavil a stál s osobním motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Superb s označením TAXI r.z. 6S9 3399 v Praze 1 na nám. Franze Kafky v úseku komunikace označeném svislou dopravní značkou IP12 - „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Pro dva vozy Taxi se souhlasem správce Eva Kvasničková“ nad zákonem povolenou parkovací dobu tří minut a až poté dochází ke kontrole řidiče. Těmito záznamy kamerového systému byl shledán popis provedený zakročujícími strážníky Městské policie hl. m. Prahy, kteří v danou dobu prováděli dohled nad dodržováním zákona, za dostatečně věrohodný. Není pravdou žalobcovo tvrzení uvedené v žalobě, že správní orgán přiznal existující rozpory mezi časovými údaji a úředními záznamy oproti údajům v kamerovém systému.

Záznamy z kamerového systému jsou součástí správního spisu a je jimi vyvrácena rovněž námitka žalobce, že déle než přípustnou dobu stál na vyhrazeném parkovacím stání z důvodu sepisování oznámení o přestupku, nikoli tedy ze svobodného rozhodnutí. Jak je ze záznamu patrné, ke kontaktu mezi žalobcem a strážníky Městské policie hl. m. Prahy došlo po překročení přípustné doby. Každé žalobcovo delikttní jednání bylo na místě řešeno strážníky Městské policie hl. m. Prahy a je zřejmé, že k tomuto šetření muselo dojít až po uplynutí časového úseku vymezeného v rozhodnutí o přestupku, tedy až poté, kdy žalobce dokončil jednání, za které je postihován. Na základě skutkových zjištění správních orgánů neexistují pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu soud považuje žalobcův požadavek, aby byla provedena kalibrace zařízení kamerového systému pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za nadbytečný a z hlediska žalobce ryze účelový. Správní orgány proto správně považovaly návrh na její provedení z hlediska zjištění skutkového stavu za nedůvodný. Soud na základě důkazů, které jsou obsahem správního spisu, dospěl k závěru, že správní orgány tvrzené skutečnosti přesvědčivě prokázaly.

Pokud žalobce namítal, že jako držitel platného oprávnění k provozování taxislužby má nárok na výkon svého povolání a s tím související užívání parkovacích míst stanovišť taxi, avšak zmiňovanou právní úpravou taxistanovišť a jejich správců je na něj kladeno další neodůvodněné břemeno povinnost platit měsíčně správci taxistanoviště značnou finanční částku, která nemá oporu v zákoně, neshledal soud tuto námitku důvodnou. K této námitce soud uvádí, že dle § 21a odst. 2 zákona o silniční dopravě Hlavní město Praha (statutární města a další obce s počtem obyvatel nad 20.000, dále jen obce) jsou oprávněny v samostatné působnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou obce pro stanoviště vozidel taxislužby podmínky pro uzavření smlouvy s právnickými nebo fyzickými osobami o užívání stanoviště,

podmínky užívání stanoviště a provozní řád upravující v souladu s místními podmínkami pravidla provozu na stanovišti taxislužby včetně cenových podmínek. Provozní řád vydaný Hlavním městem Prahou jako vyhláška č.18/2006 tak mimo jiného stanoví, že stanoviště taxislužby je možno užívat pouze na základě smlouvy o užívání stanovišť taxislužby uzavřené s Technickou správou komunikací hl. m. Prahy nebo správcem stanoviště taxislužby, a to za podmínek ve smlouvě uvedených. Možnost vázat využívání stanoviště taxislužby, tedy uzavření smlouvy s konkrétní fyzickou či právnickou osobou, na splnění určitých podmínek tak dává obci zákon, přičemž touto podmínkou může být nepochybně rovněž zaplacení úhrady za užívání těchto stanovišť. Soud podotýká, že za tuto možnou úhradu získává provozovatel taxislužby protihodnotu umožňující mu lépe vykonávat jeho výdělečnou činnost (může ji však vykonávat i bez tohoto); žalobcův názor, že má jako držitel platného oprávnění k provozování taxislužby nárok na veškeré produkty a služby, které k provozování činnosti taxislužby potřebuje, nemá v právních předpisech oporu. Žalobce s uvedeným oprávněným uživatelem vyhrazeného parkoviště smlouvu, na jejímž základě by mohl předmětné stanoviště taxislužby užívat, uzavřenu neměl. Žalobce tudíž nesplňoval podmínky, aby mohl na předmětném stanovišti stát nad rámec výjimky zakotvené v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu.

Námítka žalobce, že se domníval, že jeho jednání je oprávněné, je vyvrácena již žalobcovým tvrzením, v němž namítal nesprávnost systému parkovacích stanovišť taxislužby. Je tedy nepochybné, že si žalobce musel být vědom toho, že svým jednáním se dopouští porušení zákona o silničním provozu. Soud při přezkoumávání rozhodnutí o přestupku nemůže přezkoumávat praxi provozu stanovišť TAXI v Praze.

Soud uzavírá, že správní orgán I. stupně pochybil, když nevedl o přestupcích žalobce společné řízení, ač tak ze zákona učinit měl. Tato vada by však nezpůsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, pokud by při ukládání sankce uplatnil zásadu absorpce. Správní orgán I. stupně však zásady absorpce neuplatnil, čímž zatížil své rozhodnutí vadou způsobující jeho nezákonnost. Odvolací správní orgán tuto vadu neodstranil, a proto je dán důvod ke zrušení jeho rozhodnutí.

Je-li žaloba důvodná, soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zruší (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a zároveň vrátí věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady, které vznikly žalobci, jsou tvořeny jednak odměnou jeho právního zástupce, jednak zaplaceným soudním poplatkem. Náklady za zastoupení jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – žaloba) dle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarifu, ve spojení s § 7 advokátního tarifu, a dvěma paušálními náhradami hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože advokát je plátcem DPH, zvyšuje se takto vypočtená částka 4.800,- Kč o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměna za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Částka daně vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o DPH činí 960,- Kč. Žalobce dále zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Žalobci je přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2012

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová